

РЕШЕНИЕ

№ 5817

гр. София, 01.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в
публично заседание на 30.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **9691** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.87 от Закона за убежището и бежанците във връзка с чл. 145, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс.

Жалбоподателят Б. М. А. гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН] с адрес за призоваване и съобщения: [населено място], [улица], ет. 1 Асоциация „Национален Център за Бежанци" Адв. С. Д. обжалва Решение № 626/24.08.2012г. на Председателя на ДАБ при МС.

Жалбоподателят счита същото за незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби на ЗУБ и като такова следва да бъде отменено по съображенията в жалбата.

Твърди, че с обжалвано решение на основание чл.75, ал.1, т.2 и 4, вр.чл.8 и чл.9 от Закона за председателя на ДАБ при МС е отказал предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, като е приел, че не са налице материално правните предпоставки за предоставяне на търсената закрила. Като мотиви административния орган посочва, че не са налице предпоставките на чл.8, ал.1 от ЗУБ и не се установяват предпоставките на чл.9, ал.1, т.1-3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

Посочва, че в молбата за закрила и в хода на проведените с него интервюта е изложил причините и съображенията си за напускането на И., които са свързани с обстановката в страната и с наличието на основателен страх от преследване и непрекъсната заплаха за живота и сигурността му в И..

Видно от бежанската история, пресъздадена по време производството последователно причините за търсене на закрила са, че бил преследван, тъй като работел за американците във военната база „С.“ на летището в Б.. На 09.09.2011 г. получил заплашително писмо от въоръжена групировка, в което пишело, че ако до три дни не напусне района ще бъде убит. Същият ден подал оплакване в полицията, преместил се в друг квартал на Б.. Телефонирал на неговия началник, за да го уведоми за заплахата, научил от брат му, че същият е убит. Напуснал И. на 18.09.2011г., тъй като за жалбоподателя съществувала реална заплаха и опасност от преследване и опасност за живота му.

Поддържа и, че съгласно чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, при произнасяне по молбата за статут следва да се преценят всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. В конкретния случай това изискване не е изпълнено, тъй като административният орган не е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, в частност - предоставяне на хуманитарен статут. По делото липсват данни относно актуалната общественно-политическа ситуация в И.. Датата, към която следва да се преценява ситуацията относно държавата на произход по отношение на наличие на обстоятелствата по чл.9 от Закона за убежището и бежанците, е когато съдът се произнася по случая.

По делото липсват данни относно актуалната общественно-политическа ситуация в И., което е от съществено значение за наличието на обстоятелствата за предоставяне на субсидиарна закрила по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, съобразено с даденото тълкуване в Решение от 17.02.2009г. по дело № 465/2007 г. на Съда в Л..

В решението на председателя на ДАБ при МС била направена формална и погрешна преценка на ситуацията в страната, чрез позоваване на справка от дирекция "Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд" в Държавна агенция за бежанците № 147/09.01.2012г., като посочената справка не съдържа данни относно актуалната обстановка в И. и извършените бомбени нападения през месец юни 2012г.

Сочи, че в съобщение от 13.06.2012 г. <http://www.vesti.bg/index.phtml?tid=40&oid=4886871> „ 13 юни е най- кървавият ден в И. от 5 януари досега, когото вълна от бомбени нападения уби 78 души. Най-малко 65 души загинаха, а над 200 са ранени при вълна от нападения с коли бомби, извършени днес срещу шиитски поклонници в няколко града в И.. Нападенията са от най-кървавите в страната, откакто американските войски се изтеглиха. В съобщение от 03.07.2012г. <http://www.vesti.bg/index.phtml?tid=40&oid=4947691> "Най-малко 44 души бяха убити, а над 75 - ранени, при атентат с кола бомба в южния иракски [населено място], предаде Р., като се позова на представител на местните власти. Автомобилът експлодирал на оживен пазар в шиитския град и близо до джамия, докато богомолците се събирали за шиитски празник. С това общият брой на убитите в И. през деня вече е най-малко 52. Петима души загинаха, а 30 бяха ранени при експлозии на две коли бомби на пазар в К., на 100 км южно от Б.. Свещеният за шиитите иракски град се готви да посрещне през уикенда хиляди шиитски поклонници. Трима души бяха убити, а 15 - ранени, при експлозията на две бомби в сунитския [населено място], на 20 км северно от столицата. Сред загиналите е един полицаи. Увеличаването на нападенията в И. през последните седмици доведе до засилване на опасенията от връщане на страната към масово насилие на религиозна

основа, отбелязва Р.. Най-малко 237 души бяха убити, а 603 - ранени, предимно при бомбени атаки, в страната през юни, което го направи един от най-кървавите месеци в И. след изтеглянето на американските войски в края на миналата година”.

В съобщение от 23.07.2012г. <http://www.vesti.bg/index.phtml?lid=40&oid=500095r>, Най-малко 107 души са загинали при серия атаки и въоръжени нападения в 13 града на И., включително в столицата Б., съобщи Би Би Си, като се позова на източници от службите за сигурност и медицински лица. Ранени са най-малко 216 души."

В съобщение от 20.08.2012г. http://asia.actualno.com/news_397709.html „Насилието в И. е отнело живота на най-малко 409 души и е ранило 975 по време на празника на мюсюлманите Р., сочат шокиращи данни на Ф. прес. Информацията е получена въз основа на информация на службите за сигурност и медицински източници."

Според жалбоподателя ситуацията в И. може да бъде определена като нестабилна с ширещи се прояви на крайно насилие, налице са системни и груби нарушения на човешките права, поради политическия вакуум в страната. Опазването на обществения ред и сигурност на гражданите не може да се приеме, че са гарантирани в И. и положението се влошава, като иракските сили за сигурност не могат да овладеят положението и да предотвратят атентатите с голям брой жертви. Към настоящия момент преобладава безнаказаността за извършените атаки, като няма определена група от населението, която да е обект на насилие, но всеки един жител би могъл да бъде обект на нападение по различни причини, като например професионално положение, религия, етнически произход, както и по лични причини. В тази ситуация никой не може да изпитва сигурност за живота си, когато се намира извън дома си, защото бомбените атаки се провеждат без насоченост срещу определена етническа, религиозна или малцинствена група, а имат повсеместен характер и цялост предизвикването на масови жертви. Несигурността се засилва от неспособността на иракското правителство да се справи със ситуацията, гарантирайки законността.

Счита, че в конкретния случай е приложима практиката на Съда на европейските общности от 17.02.2009 г. - чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО във връзка с чл. 2, б. „д", а именно: „съществуването на тежки лични заплахи срещу живота и личността на търсещия закрила не е подчинено на условието същият да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи."

Съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. В посоченото по-горе решение е прието, че съществуването на такива заплахи по изключение се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявано от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавите-членки, пред които се обжалва решение по отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че гражданското лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния район, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Поддържа, че неправилни били изводите на административния орган относно установената степен на насилие, която е във възможно най-високата степен и поради тази причина наличието на тежки и лични заплахи срещу живота и личността се считат доказани, само поради факта на високото ниво на безогледно насилие.

Във всички проведени с него интервюта изтъкнал тези причини, които обуславят страха му от завръщане в И., но те не са обсъждани подробно и задълбочено от административния орган, поради което е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила - чл. 35 и чл. 36 от АПК. Административният орган не е взел предвид актуалната информация за страната при произнасяне на акта, както и изложените от молителя негови, лични съображения, а се е произнесъл подхождайки формално към искането за предоставяне на закрила.

Мотивираното произнасяне относно обстановката в страната по произход е от съществено значение за спазване на забраната за връщане на бежанците- забрана за връщане на чужденец на територията на държава, в която е застрашена неговата свобода или живот, който принцип е уреден в чл.33 от Ж. конвенция от 1951г.

При горните фактически твърдения жалбоподателят моли съдът да постанови решение, с което да уважи жалбата на Б. М. А. и да отмени Решение № 626 от 24.08.2012 г. на Председателя на ДАБ при МС в частта , в която му е отказано статут на бежанец и хуманитарен статут, като незаконосъобразно, противоречащо на материалния и процесуален закон.

Ответникът оспорва подадената жалба, представя писмено становище от дата 30.10.2012г. и моли съдът да остави в сила обжалваното решение на Председателя на държавната агенция за бежанците при МС.

СГП, редовно призована не изразява становище по жалбата.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в своята съвкупност и доводите на страните по свое убеждение и по реда на чл. 172, ал.1 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в законоустановения 14 дневен срок по чл.87, ал.1 от ЗУБ. Решението е съобщено на жалбоподателя на дата 20.09.2012г., видно от приложената по делото разписка-известие за доставяне на обжалваното решение, а същата е подадена чрез органа постановил обжалвания акт на дата 04.10.2012г. Разгледана по същество същата е неоснователна.

Видно е от представената по делото молба рег.№ 5110 от 22.03.2012 г. до Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, че Б. М. А., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на И., по народност - арабин, религиозна принадлежност: мюсюлманин сунит, неженен, ЛНЧ [ЕГН], е поискал статут на бежанец и хуманитарен статут. Кандидатът е потвърдил искането си с молба вх. № 555 от 12.06.2012 г. на РПЦ - С., на която дата е бил и регистриран. Личните му данни първоначално са установени въз основа на представена при предишното производство лична карта № 00821344(М-1), издадена на 14.09.2005 г. В рамките на настоящото производство кандидатът е представил смъртен акт и сертификат за професионален опит.

Установява се, че молбата е последваща по смисъла на § 1, т. б от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. По предишна молба на чужденеца е проведено административно производство, като с Решение № 67/31.01.2012 г. на председателя на ДАБ му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Кандидатът не е обжалвал административния акт.

Б. М. А. твърди, че напуснал И. на 18.09.2011 г., легално със самолет за Т.. В И. се запознал с трафикант, с чиято помощ е влязъл нелегално в Р. Б.. На българска територия го е посрещнал друг трафикант, който го е довел до ДАБ.

Мотивира молбата си с получена заплаха със смърт заради работата си с американци във военната база „С.“ на летището в Б.. Чужденецът разказва, че от 2007 г. работил в иракска фирма, която се явявала подизпълнител при извършването на ремонти и поддръжката на агрегати в американските бази. На 09.09.2011 г. молителят получил заплашително писмо от въоръжена групировка, че ако до три дни не напусне района, ще бъде убит. Писмото е представено по делото на арабски език и в превод на български език /стр. 59 от делото/. Същия ден подал оплакване в полицията и се преместил в дома на леля си в друг квартал на Б.. Когато телефонира на своя началник, за да го уведоми за заплахата, научил от брат му, че същият е убит.

В съдебно заседание на 30.10.2012г. жалбоподателят лично заявява пред съда, че той и неговият шеф били заплашени от една въоръжена група, защото работили към американска фирма. В същият ден, в който бил уплашен, нападнали шефа му и той бил убит. Горните обяснения на страната свидетелстват за лично възприети факти и обстоятелства за личните причини на жалбоподателя, поради които е напуснал страната си по произход, от които тя извлича изгодни за себе си правни последици. Затова с оглед правилата на доказването по Конвенцията и АПК, те следва да се ценят заедно с приобщения доказателствен материал по делото.

Иракският гражданин си купил самолетен билет и на 18.09.2011 г. напуснал страната. Заявява, че не е членувал в политически партии, не е арестуван и не е осъждан.

Горните фактически обстоятелства се доказват и от представеното по делото решение, което се оспорва. Според правните изводи в него, административният орган е установил, че за кандидата не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ. Общата обстановка в И. сама по себе си не давала основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951 г. Твърдяната заплаха е била във връзка с работата му и не може да се приеме, че е била по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Срещу него не е имало конкретни посегателства и той не е преживял насилие. Едновременно с това молителят не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасения за преследване - изрично заявява, че не е политически ангажиран. Спрямо него не е имало посегателства, които да се определят като действия на преследване по чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост, което не се установява в конкретния случай. Поради това искането му за предоставяне на бежански статут е прието от административния орган, че следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Спрямо Б. М. А. не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения, че е изложен, на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, той не е направил. Установената фактическа обстановка не давала основания да се приеме, че е бил принуден да отпътува от И. поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание.

Твърденията на молителя за отправена заплаха от страна на въоръжена групировка са били разгледани и обсъдени в производството по първата му молба за закрила, където са оценени като неправдоподобни. Тези изводи се

потвърждават и в настоящото производство, още повече, че кандидатът не се е позовал на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Представените документи - смъртен акт и сертификат за професионален опит не се приемат от административния орган като достатъчно основание за промяна на извода за недостоверност. Кандидатът е работил с иракската фирма от 2007 г. Фактически работата му в американските бази е започнала от август 2010 г., когато е бил сключен договор с американската армия. Според твърденията му, той е получил заплахата за живота повече от година след това, през което време е работил и живял без никакви проблеми. Заплашителното писмо, което молителят е представил в рамките на първото производство, е подписано от „въоръжени неизвестни“. В тази връзка получаването на заплахи от неизвестни лица не можело да бъде основателна причина за страх от преследване, а оттам и за предоставянето на хуманитарен статут. Освен това текстът на представеното писмо е ултимативен - заявителят да напусне района до 72 часа. Предвид това, че той се е съобразил с искането в писмото, а именно напуснал е района, както и работата си при американците, може да се направи обоснован извод, че опасенията му от евентуални бъдещи посегателства се оценяват като неоснователни. До заминаването му от И., а и след това, семейството му също не е пострадало заради професията му. Противоречие е констатирано и във връзка с датата на получаване на заплашителното писмо и датата, до която чужденецът е бил на работа. В представения сертификат за професионален опит е отбелязано, че кандидатът е работил в компанията до 01.09.2011 г., а заплашителното писмо е от 09.09.2011 г., т.е. към тази дата иракският гражданин вече не е работил с американците. Нелогични са и твърденията на молителя относно пропускателния режим в американските бази. По думите му, той не е имал пропуск или друг специален документ за влизане в базите, а е бил посрещан на входа от представител на иракската фирма.

Предвид гореустановените обстоятелства, представената от молителя бежанска история се оценява като неправдоподобна и не се кредитира с доверие. Приема се от административния орган, че кандидатът не е бил принуден да напусне И. поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Той е заминал от страната легално, без да има проблеми, следователно иракските власти нямат отношение спрямо него. От установеното следва изводът, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства и по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ.

Административният орган цитира и Решението от 17 февруари 2009 г. на Съда на европейските общности по дело №C-465/07 по преюдициално запитване относно тълкуването на чл. 2, буква „д“ и чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г., заплахите срещу живота или личността на цивилно лице следва да бъдат разгледани в по-широк план, а именно, при една обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. В цитираното решение се признава правото на преценка за

степената на безогледно насилие, характеризиращо въоръжения конфликт, от компетентните национални органи, до които е подадена молбата за субсидиарна закрила или на съдилищата на държавата-членка, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба.

От приложената по преписката актуална справка № 147/09.01.2012 г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд“ на ДАБ е видно, че постепенното подобряване на ситуацията в сферата на сигурността способстват за засилването на икономическата активност и търговията в И.. Обемът на добив и износ на нефт е възстановен до нивото отпреди военната операция през 2003 г. Амбициите на иракските власти за съществено развитие на този отрасъл предполагат реализирането на мащабни проекти за модернизиране на иракските производствени и експортни съоръжения. От 2009 г. се наблюдава засилване на интереса на чуждите инвеститори към И.. Правителството на страната преследва стратегия, насочена към привличане на чужди инвестиции. Централната банка успешно поддържа курса на националната валута на ниво от около 1170 иракски динара за щатски долар през последната година и половина. Наблюдава се устойчив спад на инфлацията от 2006 г. насам. От горецитираното не може да се направи обоснован извод, че И. се намира в състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт. От анализа на тази информация, въпреки оценяването на положението в иракската столица като несигурно и непредсказуемо, не следва насилието в района да се определя като безогледно. Макар да съществува риск от извършване на терористични атентати в Б., те са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. Предвид липсата на добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на заявителя, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в И. следва да е изключително, каквото видно от сочената информация за обстановката там, то не е. Не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата му по произход той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Установява се по нататък от същата справка, че войските на САЩ са започнали да се изтеглят от И.. Въпреки значителния спад на терористичната активност, в И. остават чести нападенията срещу политически фигури, служители на органи за сигурност и магистратура. От представените с административната преписка писмени доказателства относно социалното положение на жалбоподателя и неговата професия, не се установява към момента на приключване на устните състезания по делото, той да е някоя от тези фигури. Констатира се в справката, че съществуват сериозни заплахи за безопасността на християнското малцинство, а по делото е безспорно, респ. това се установява от приложените по делото декларация на жалбоподателя, че същият не е християнин. Според справката се съхранява напрежението във взаимоотношенията на властите в Б. с кюрдинстанското регионално правителство. Няма данни това да се отнася за цивилните граждани, какъвто в случая се явява жалбоподателя.

По делото се доказва, че на осн.чл. 41, ал.1, т.1 от ЗДАНС, Председателят на агенцията е изразил становище, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя Б. А.. За горните обстоятелства е прието като доказателство по делото Писмо на ДАНС изх. 0 5569 от 15.08.2012г.

Видно е от представен по делото смъртен акт на арабски език придружен с официално заверен превод на български език, че лице на име Ф., от мъжки пол, е починал, като за причини за смъртта е посочено- огнестрелни изстрели в главата.

За установяване на работното място на жалбоподателя е представено отново в превод на български език, писмо рег. № УП 5110 от 25.07.2012г. по описа на Държавната агенция за бежанците при МС, според което жалбоподателят и Ф. Х. Б. работят заедно в компания Д. А..

От протокол от проведено интервю с Б. М. А., от дата 13.07.20012г./стр. 26 от делото/, се установи, че лицето е иракски гражданин, принадлежи към етническа група и е арабин. Лицето не е женено и няма деца. По професия заявява, че е автомонтьор. Със своя шеф Ф. Х. Б. влизали в базите на американците. Фирмата, в която работел, имала контракт с американците от 2010г.

В интервюто жалбоподателят заявява и, че не е подавал в друга страна, молба за статут, напуснал И. легално на 18.09.2011г. със самолет за Т.. Преди това на 09.09.2011г. получил заплашителното писмо обсъдено по-горе.

Установява се от служебната бележка, която жалбоподателя е представил пред Агенцията за бежанците, че е работил във фирмата до 01.09.2012г. В интервюто жалбоподателят сочи, че реално е продължил да ходи на работа до 08 септември, а на девети септември шефът му бил убит. Б. М. А. посочва пред интервюиращият орган, че се страхува, че ако се завърне в И. ще бъде убит.

Съдът констатира и въз основа на представените по делото доказателства, че бежанската история е разказана от жалбоподателя на предходни интервюта на 30.01.2012г. и на 13.06.2012г. Издадено е било и Решение №67 от 31.01.2012г., като производството е било по общия ред и е било образувано по чл. 72, ал.1, т.2 във вр. с чл.70 ал.2, вр. с чл. 68 ал.1, т.1 от Закона за убежище и чужденците.

От правна страна, съдът приема следното:

Обжалваното решение №№626 от 24.08.2012г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, е обосновано с разпоредбата на чл. 13, ал. 1, т. 5 от ЗУБ, според която молбата на чужденец за предоставяне статут на бежанец или хуманитарен статут се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8, и чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

Същото представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК. При преценката, съдът следва да провери дали актът е издаден от

компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е това е Председател на ДАБ към МС на РБ, а и по делото няма спор, че това е Н. К. и към датата на издаване на решението-24.08.2012г.

Спазени са изискванията на чл. 59 АПК за установената от закона форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му- чл.75, ал. 1,т.1 и т.4 вр.с чл. 68 от ЗУБ.

При издаването на решението, съдът намира, че Председателят на ДАБ към МС на РБ не е нарушил процесуалноправните разпоредби, което да е довело до нарушаване на материално правните разпоредби, така както се твърди от жалбоподателя.

Въз основа на представената по делото справка от 09.01.2012г. по описа на Агенцията, следва да се приеме, че тя обхваща периода, за който говори жалбоподателя. Същата следователно се явява актуална и към датата на постановяване на обжалваното решение-24.08.2012г. Това е така, защото по делото няма други доказателства, оборващи констатациите в справката за липсата на вътрешен конфликт и насилие в района на [населено място]. В този смисъл се е произнесъл и Върховен административен съд в свое Решение № 7767 от 01.06.2012 г. по адм. д. № 16242/2011 г., III отд. на ВАС. Действително жалбоподателят посочва интернет адреси на vesti.bg относно актуалната обстановка в И. към 23.07.2012г. и asia. actualno.com към 20.08.2012г. , но и тази информация ценена към приключване на устните състезания по делото-30.10.2012г., респ. към датата на постановяване на оспорения акт-24.08.2012г., не променя извода за това, че административният орган не е допуснал съществено процесуално нарушение, което да е основание за отмяна на обжалвания административен акт.

Съгласно [чл. 8 ЗУБ](#) статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, социална група, изразява политическо мнение или изповядва политическо убеждение които са основа на преследването, като е достатъчно органът осъществяващ преследването да смята, че е налице такава принадлежност. Цитираната норма от [ЗУБ](#) ясно очертава фактическите основания на закрилата и обосновано на доказателствата по делото съдът е приел, че се налага изясняване на обстоятелствата за осъществяването ѝ.

Настоящият съдебен състав приема, че решението, в частта, в която е отказано на жалбоподателя признаване статут на бежанец, е правилно тъй като доказателствата не сочат на извод, същият да изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение в И..

В обстоятелствената част на решението са цитирани факти и обстоятелства от бежанската история на жалбоподателя, които са анализирани, и въз основа на които административният орган е направил правилна преценка, че са неоснователни. От направените от Б. М. А. изявления не са били установени

предпоставки, които да обуславят необходимостта от предоставяне на закрила по този чл.8 от ЗУБ. Действително по време на проведените интервюта Б. М. А. посочва, че се страхува за живота си, тъй като е преследван, заради работата си с американци във военната база „С.“ на летището в Б.. По преписката са представени документи, видно от които, на лицето са отправени заплахи, но същите не основават извод, че на лицето следва да се предостави статут на бежанец, само на това основание. Аргумент в подкрепа на този извод е, че лицето по негови твърдения, е работило за американци. Според обсъдената по делото справка на МВНР в писмо № 12-12-15 от 27.12.2011г. се установи, че е започнало изтегляне на войските на САЩ, следователно няма вероятност жалбоподателят да работи на военните бази на САЩ, респ. да му бъде заплашен живота изпълнявайки тази работа. Още повече, установи се, че същият е прекратил трудовите си отношения с фирмата, която е поддържала американските военни бази на територията на И.. Публикациите, които жалбоподателят цитира в жалбата си до съда, също не сочат на извод, че лицето ще бъде преследвано поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение ако се върне в И..

Съдът намира, че не е нарушена и нормата на чл. 9 от ЗУБ, тъй като на жалбоподателя не е предоставен и хуманитарен статут. Съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя в случаите, когато чужденецът е напуснал или е принуден да остане извън държавата по произход, поради реална опасност от тежки посегателства върху живота и личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен конфликт. При тълкуването на приложимостта на тази разпоредба, която транспонира чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета и въз основа на събраните по делото доказателства, не може да се обоснове извод за наличие на вътрешен въоръжен конфликт. Ситуацията в И. не съдържа характеристиките на такава ситуация. Настоящата съдебна инстанция счита, че административният орган подробно е обсъдил ситуацията в страната и правилно е направил извод, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е налице въоръжен конфликт. Последният, съгласно дефиницията по международно право, съставлява конфликт между въоръжени сили на държавата на бунтовнически сили, извършващи военни операции. Наличието на актове на насилие в страната, включително отвличане, бомбени атентати, не сочи на конфликт по смисъла на чл. 9. В тази връзка позоваването на решението по дело № C-465/2007 г. на СЕС относно тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директивата е неправилно. В решението се сочи, че следва да се цени съществуването на тежки и лични заплахи срещу лицето, не е обвързано от представянето на категорични доказателства, но и при тази ситуация се изисква въоръжен конфликт, какъвто в случая не е налице. Така и Решение №8776 от 19.06.2012г. на ВАС, III отд., постановено по адм. Дело № 609 от 2012г.

При горните съображения, съдът приема, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, постановено в съответствие с материалния и процесуалния закон, съобразено с целта на закона и като такова не следва да

бъде отменяно. Жалбата на Б. М. А. следва да се отхвърли.
Волен от горното и на осн.чл. 172, ал.1 от АПК , съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. М. А. рег. № УП 5110 от 04.10.2012г. по описа на Държавна агенция за бежанците при МС, гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН] с адрес за призоваване и съобщения: [населено място], [улица], ет. 1 Асоциация „Национален Център за Бежанци" Адв. С. Д. срещу Решение № 626/24.08.2012г. на Председателя на ДАБ при МС, с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Р. Б. в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: